

Sygn. akt III KO 128/15

POSTANOWIENIE

Dnia 13 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Sądaj

w sprawie M. M. i X. M.,
oskarżonych o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2
k.k. w zw. z art. 12 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 13 stycznia 2016r.,
inicjatywy przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
wyrażonej w postanowieniu Sądu Rejonowego w K.
z dnia 7 grudnia 2015r., sygn. akt II K [...],

postanowił:

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K..

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K. wystąpił z inicjatywą przekazania sprawy w trybie art. 37 k.p.k. do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu – Sądowi Rejonowemu w K.. Stanowisko swoje umotywował tym, że oskarżeni zamieszkują około 100 km od Sądu właściwego. Wezwani na rozprawę oświadczyli, że nie mogą się stawić z uwagi na konieczność sprawowania opieki nad małoletnimi dziećmi. Informacja ta zweryfikowana została wywiadem środowiskowym, w następstwie którego ustalono, że oskarżeni opiekują się pięciorgiem dzieci z wieku 7, 6, 4, 3 lata oraz 11-sto miesięcznym, nie mają przy tym nikogo, kto mógłby ich przez czas dłuższy, aniżeli 2 – 3 godziny dziennie w sprawowaniu tej opieki zastąpić. W tej sytuacji dobro wymiaru sprawiedliwości postrzegać należy, jako potrzebę zapewnienia warunków do procedowania w przedmiocie odpowiedzialności karnej, co w realiach niniejszej

sprawy będzie możliwe poprzez przekazanie jej Sądowi równorzędnemu znajdującemu się w pobliżu miejsca zamieszkania oskarżonych.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wystąpienie Sądu Rejonowego w K. było zasadne.

Pod pojęciem „dobra wymiaru sprawiedliwości” w znaczeniu określonym w art. 37 k.p.k. rozumieć należy także zapewnienie warunków ku temu, by mogły zostać zrealizowane fundamentalne cele postępowania karnego (art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k.), jak również by rozstrzygnięcie sprawy mogło nastąpić w rozsądnym terminie (art. 2 pkt 4 k.p.k.). Sytuacja, w której przez Sądem miejscowo właściwym realizacja tych zasad nie jest możliwa, a przeprowadzenie procesu mało realne, *in concreto* może prowadzić do narażenia prestiżu i wizerunku wymiaru sprawiedliwości.

W sprawie niniejszej oskarżeni do Sądu właściwego stawić się nie mogą, gdyż, jak wynika to przede wszystkim z treści wywiadu środowiskowego, sprawują opiekę nad pięciorgiem małoletnich dzieci w wieku od roku do lat 7, której na czas niezbędny dla dojazdu na rozprawę główną nie mają komu powierzyć. Jak ustalił kurator sądowy, rodziców zastąpić może wprowadzić matka oskarżonego, jednakże z uwagi na stan zdrowia jest w stanie to uczynić jedynie przez 2 – 3 godziny dziennie. Sąd miejscowo właściwy położony jest w odległości około 100 km od miejsca zamieszkania oskarżonych (K.). Uczestnictwo w rozprawie głównej stanowi gwarancyjne uprawnienie oskarżonych również przy uwzględnieniu obecnego brzmienia art. 374 § 1 k.p.k. Obowiązki rodzicielskie obojga oskarżonych wraz z brakiem możliwości zastąpienia ich przez inne osoby na czas niezbędny do wzięcia udziału w rozprawie w oddalonej miejscowości, wręcz uniemożliwiają dalszy tok procesu karnego.

Pokonanie powyższych trudności procesowych możliwe będzie jedynie poprzez odstępianie od zasady rozpoznawania sprawy przez sąd miejscowo właściwy i to zupełnie niezależnie od przesłanek związanych z zasadą ekonomiki procesowej (art. 36 k.p.k.). W realiach tej sprawy należy zwrócić również uwagę na kwestie humanitarne (dobro dzieci) oraz czynności Sądu występującego, zmierzające do rozpoznania przezeń tej nieskomplikowanej wszak sprawy.

Dobro wymiaru sprawiedliwości postrzegane także jako potrzeba zagwarantowania rzetelnego przebiegu procesu karnego, uzasadniały pozytywne

zastosowanie niewątpliwie wyjątkowego przepisu art. 37 k.p.k. i przekazanie niniejszej sprawy do merytorycznego rozpoznania Sądowi położonemu w miejscu zamieszkania M. i X. M., to jest Sądowi Rejonowemu w K., przed którym realne będzie skorzystanie przez oskarżonych z przysługujących im gwarancji procesowych, jak również sprawne rozstrzygnięcie w przedmiocie ich odpowiedzialności karnej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w dyspozytywnej części postanowienia.

I.n